

Sprawa T-417/04

Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 1429/2004 — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynku wina — Przepisy dotyczące używania nazw odmian winorośli i ich synonimów — Ograniczenie używania w czasie — Skarga wniesiona przez jednostkę wchodzącą w skład państwa — Osoby, których akt dotyczy indywidualnie — Niedopuszczalność

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 12 marca 2007 r. II - 644

Streszczenie postanowienia

*Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie
(art. 230 akapit czwarty WE i art. 249 akapit drugi WE; rozporządzenie Komisji nr 1429/2004, załącznik I, pkt 103)*

Przepis ograniczający od dnia 31 marca 2007 r. prawo używania nazwy „Tocai friulano”, ujęty w postaci uwagi wyjaśniającej w załączniku I do rozporządzenia nr 1429/2004 zmieniającego rozporządzenie nr 753/2002 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina jest częścią przepisów ogólnych ustanowionych wyżej wskazanym rozporządzeniem, które odnosi się do wszystkich podmiotów gospodarczych i jednostek podziału terytorialnego Wspólnoty Europejskiej.

Znajduje on zatem zastosowanie w sytuacjach określonych w sposób obiektywny i wywołuje skutki prawne wobec określonych kategorii podmiotów wskazanych w sposób abstrakcyjny. W konsekwencji stanowi ono przepis o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE, a zatem ma charakter normatywny.

Taki przepis mógłby jednak dotyczyć niektórych osób indywidualnie.

Tak nie jest jednak w przypadku rozpatrywanego przepisu odnoszącego się do jednostki wchodzącej w skład państwa, takiej jak Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia.

Po pierwsze bowiem, właściwość tej jednostki jako producenta, na którą się ona

powołuje, nie pozwala na uznanie, iż jest ona zindywidualizowana w sposób podobny jak adresat decyzji. Charakter generalny, a co za tym idzie, normatywny charakter aktu nie może być kwestionowany z racji możliwości mniej lub bardziej dokładnego określenia liczby, a nawet tożsamości podmiotów prawnych, do których w danej chwili ma on zastosowanie, o ile stosowanie tego aktu zależy od zaistnienia obiektywnego stanu prawnego lub faktycznego określonego w tym akcie w związku z jego celem. Zakaz używania nazwy „Tocai friulano” po dniu 31 marca 2007 r. ma zastosowanie w sposób ogólny i w nieograniczonym okresie czasu do wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych, mianowicie do plantatorów tego szczepu winorośli, producentów i sprzedawców danego wina.

Po drugie, interes ogólny, jaki region jako jednostka właściwa w sprawach natury gospodarczej i społecznej na jej terytorium może mieć w osiągnięciu skutku korzystnego dla jej pomyślnego rozwoju gospodarczego, nie może sam w sobie wystarczyć do uznania, że akt dotyczy jej indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

Po trzecie, podział uprawnień legislacyjnych i wykonawczych w łonie państwa członkowskiego wynika wyłącznie z jego prawa konstytucyjnego i nie ma znaczenia z punktu widzenia oceny ewentualnego naruszenia interesów jednostki podziału terytorialnego przez przepis prawa wspólnotowego. W istocie bowiem w ramach

porządku wspólnotowego na władzach państwa spoczywa zapewnienie reprezentacji interesu opartego na ochronie przepisów krajowych bez względu na jego ustrój konstytucyjny lub podział terytorialny tego państwa.

Poza tym kompetencje legislacyjne i wykonawcze przysługujące ewentualnie w państwie członkowskim podmiotowi prawa publicznego innemu niż państwo nie wyposażają go same w sobie w interes indywidualny pozwalający na dochodzenie stwierdzenia nieważności określonego przepisu materialnego prawa wspólnotowego

niemającego wpływu na zakres jego uprawnień, ponieważ co do zasady osoba uprawniona nie wykonuje tego rodzaju prerogatyw w swoim własnym interesie.

Wreszcie wymóg skutecznej ochrony sądowej nie może prowadzić do zniesienia przesłanki indywidualnego oddziaływania aktu ustanowionej w art. 230 akapit czwarty WE.

(por. pkt 44, 47, 51, 52, 54, 55, 61–63, 67)